

Sygn. akt IV U 81/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 października 2019 r. w S.

odwołania Ł. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 10 stycznia 2019 r. Nr (...)

w sprawie Ł. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do dodatku pielęgnacyjnego

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo Ł. G. do dodatku pielęgnacyjnego od dnia 01 grudnia 2018 roku do dnia 30 czerwca 2021 roku.

Sygn. akt IV U 81/19 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 10 stycznia 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.75 ust.1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił Ł. G. prawa do dodatku pielęgnacyjnego wskazując, że u ubezpieczonego nie stwierdzono niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Odwołanie od w/w decyzji złożył Ł. G., reprezentowany przez pełnomocnika, wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, że w dalszym ciągu jest niezdolny do samodzielnej egzystencji, gdyż nie jest w stanie samodzielnie prowadzić gospodarstwa domowego i bez opieki najbliższych nie radzi sobie w najprostszych czynnościach życia codziennego (odwołanie k.2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wskazując, że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 19 grudnia 2018r., która nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do samodzielnej egzystencji pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.5 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony Ł. G. od 11 kwietnia 2000r. jest uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy przyznawanej na kolejne okresy (pierwsza decyzja o przyznaniu prawa do renty z 4 kwietnia 2000r. k.8 akt rentowych). Od 1 sierpnia 2000r. ubezpieczony uprawniony był również do dodatku pielęgnacyjnego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji, przy czym prawo do tego świadczenia ustalane było na kolejne okresy, ostatni raz do 30 listopada 2018r. (decyzje z 31 października 2000r. k.14 akt rentowych, 5 grudnia 2001r. k.17 akt rentowych, 15 listopada 2004r. k.28 akt rentowych, 21 listopada 2006r. k.47 akt rentowych, 26 października 2009r. k.67 akt rentowych, 13 listopada 2012r. k.96 akt rentowych i 23 listopada 2015r. k.125 akt rentowych).

W dniu 17 września 2018r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i dodatku pielęgnacyjnego na dalszy okres (wniosek k.145 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 26 października 2018r. ustalił, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 października 2021r. oraz nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji (orzeczenie lekarza orzecznika z 26 października 2018r. k.148 akt rentowych). Na skutek sprzeciwu ubezpieczonego od powyższego orzeczenia, ubezpieczony skierowany został na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 19 grudnia 2018r. stwierdziła, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 października 2021r., jednakże nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji (sprzeciw ubezpieczonego od orzeczenia lekarza orzecznika k.27 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 19 grudnia 2018r. k.152 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, decyzją z 10 stycznia 2019r. organ rentowy ponownie ustalił ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do 31 października (...) (decyzja z 10 stycznia 2019r. k.153 akt rentowych). Kolejną decyzją z 10 stycznia 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do dodatku pielęgnacyjnego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji od 1 grudnia 2018r (zaskarżona decyzja z 10 stycznia 2019r. k.155 akt rentowych).

Ubezpieczony ma (...) lat i wykształcenie zawodowe – mechanik samochodowy. Od grudnia 2010r. pracuje w niepełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku referenta administracyjnego w Zakładzie (...) w S. (potwierdzenia wysokości dochodów – w aktach rentowych). Jego praca przebiega pod stałym nadzorem instruktora. Ubezpieczony nie wykazuje samodzielności i inicjatywy w działaniu. Często jest nieobecny w pracy, bądź samowolnie opuszcza stanowisko pracy nie informując o tym przełożonych. W relacjach z innymi osobami jest wycofany, wypowiada myśli samobójcze (kopia opinii instruktora ubezpieczonego – psychologa M. G. k.30-31 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej).

Ubezpieczony cierpi na schizofrenię paranoidalną od 2000r. Od tego czasu był trzynastokrotnie hospitalizowany psychiatrycznie, w tym w Instytucie (...) w W. w 2006r. Leczenie psychiatryczne kontynuuje w (...) w S.. W obrazie klinicznym dominuje spowolnienie psychoruchowe, negatywne objawy schizofrenii ,tj. wycofanie, pasywność, niski poziom aktywności, brak inicjatywy, zmienność nastrojów, halucynacje i pseudohalucynacje słuchowe. W czasie badania przeprowadzonego przez biegłego psychiatrę ubezpieczony ujawnił postawę dysymulującą. Był widocznie spowolniony psychoruchowo. Po 30 listopada 2018r. stan zdrowia psychicznego ubezpieczonego nie uległ poprawie. Ubezpieczony wymaga stałej pomocy w spełnianiu ról społecznych, w czynnościach dnia codziennego. Dlatego ubezpieczony jest niezdolny do samodzielnej egzystencji, a przewidywany okres trwania tej niezdolności to 30 czerwca 2021r. (opinia główna biegłego psychiatry M. A. wraz z uzupełnieniem k.19-21, 31 i 43 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego Ł. G. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.75 ust.1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje sobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75. rok życia. W myśl art.4 pkt 10 przedmiotowej ustawy przez rentę rozumie się rentę z tytułu niezdolności do pracy i rentę rodzinną.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wymagało ustalenia czy ubezpieczony jest nadal ,tj. od 1 grudnia 2018r. niezdolny do samodzielnej egzystencji. W tym celu Sąd zasięgnął opinii biegłego lekarza psychiatry M. A.. Sporządzona na tę okoliczność opinia biegłego w kształcie po jej uzupełnieniu dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczony jest nadal niezdolny do samodzielnej egzystencji, a przewidywany termin trwania tej niezdolności to 30 czerwca 2021r. Biegły podkreślił, że ubezpieczony cierpi na schorzenie psychiczne w postaci schizofrenii paranoidalnej, które ma niekorzystny wpływ na jego codzienne funkcjonowanie. Z tego tytułu od 1 sierpnia 2000r. do 30 listopada 2018r. był uprawniony do dodatku pielęgnacyjnego. W opinii biegłego nie budzi wątpliwości, że od tamtego czasu stan zdrowia psychicznego ubezpieczonego nie poprawił się. Ubezpieczony ujawnia negatywne objawy ubytkowe procesu schizofrenicznego, wahania nastrojów, okresowe doznania omamowe i pseudoomamowe. W związku z tym, nie ma żadnych obiektywnych przyczyn uzasadniających ocenę, że stan zdrowia ubezpieczonego uległ poprawie i od 1 grudnia 2018r. nie jest on niezdolny do samodzielnej egzystencji.

Analizując powyższą opinię biegłego Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistę z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonego, a ponadto poprzedzona była analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonego i jego badaniami. Opinia jest pełna i należycie uzasadniona.

Organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego psychiatry. Stwierdził, iż skoro ubezpieczony pozostaje w zatrudnieniu, to nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji (zastrzeżenia organu rentowego k.52-53 akt sprawy).

Zdaniem Sądu, nie ma podstaw do podważania merytorycznej wartości opinii biegłego psychiatry M. A.. Sama okoliczność, że Ł. G. pozostaje aktywny zawodowo nie oznacza jeszcze, że niezdolność do samodzielnej egzystencji u ubezpieczonego nie istnieje. Podkreślić należy, iż ubezpieczony zatrudniony jest w warunkach pracy chronionej. Swoje obowiązki wykonuje pod stałym nadzorem instruktora. Ubezpieczony wymaga bowiem nieustannej kontroli i wsparcia, nie wykazuje przy tym samodzielności i inicjatywy w działaniu. Często jest nieobecny w pracy, bądź samowolnie opuszcza stanowisko pracy nie informując o tym przełożonych (vide: kopia opinii instruktora ubezpieczonego – psychologa M. G. k.30-31 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej). W konsekwencji, przyjmując należy, iż sporna okoliczność istnienia u ubezpieczonego niezdolności do samodzielnej egzystencji została dostatecznie wyjaśniona, a zatem zgłoszony przez organ rentowy wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu psychiatrii należało oddalić.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił ubezpieczonemu Ł. G. prawo do dodatku pielęgnacyjnego od 1 grudnia 2018r. do 30 czerwca 2021r.